

остри зѣби и несѣкрушими воденици, усмихваше се и казваше весело:

— Ъжете, татовата, да порастете! Пѣно, налѣй паницата пакъ.

Слугинята отиваше при чучурчето, дѣто истиваше руйното вино, наливаше и донасяше дълбока фарфорова паница. Бай Марко ъж поднасяше на дѣцата, като казваше благорасположено:

— Пийте, бре маскари!

И паницата изреждаше всичкия народъ. Очитѣ на народа свѣтвахъ, бузитѣ се зачървявахъ и той си облизваше съ наслаждение устнитѣ. Тогава Марко се обърне къмъ жена си, която се понавѣси неудобрително, и каже строго:

— Нека да пиѣтъ при мене — да не сж жѣдни за вино... Азъ не ги щѣ да станатъ пияници, кога порастжтъ.

Марко имаше свой практически изглѣдъ на вѣспитанието. Човѣкъ малообразованъ, отъ прѣжното врѣме, той съ своя естественъ здравъ смисълъ, разбираше добрѣ човѣшката природа, и знаеше, че онова, което се запрѣщава, пб-силно се желае. По тая причина, за да ги заварди отъ наклонность къмъ кражба, той повѣряваше на дѣцата си ключа отъ ковчега съ паритѣ.

— Гочо, иди отвори севлевия санджкъ и ми донеси кисията съ минцветѣ. Другъ пжтъ поржчаше на друго: — На татовата, иди ми отчети отъ панерчето съ жълтицитѣ двацетъ рубета, та да ми ги дадешъ, като се върнж. И излизяше.

Върѣки обичая на повечето бащи по онова врѣме, додѣто обѣдвагъ, да държжтъ прави дѣцата си, ужъ да ги научжтъ на почетъ къмъ старитѣ, Марко винаги туряше своитѣ на софрата. Сжщо,